

05.08.2015
P/3667

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
Broj: 09 0 U 021290 14 U
Sarajevo, 03.08.2015. godine

Kantonalni sud u Sarajevu, sudija Danijela Mikić u upravnom sporu tužitelja Udruženje građana „Borba protiv korupcije u BiH“-Transparency International Bosne i Hercegovine, ulica Gajeva 2, Banja Luka, zastupan po Đikić Emir, Predsjedavajućem Odbora direktora, protiv tuženog Federalno ministarstvo za pitanja boraca i invalida odbrambeno oslobodilačkog rata, radi poništenja rješenja broj: UP-I-05-41-1967/14 od 12.05.2014. godine, u predmetu ustupanja podataka Transparency International Bosne i Hercegovine, dana 03.08.2015. godine, donio je:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeno rješenje tuženog se poništava i predmet vraća tuženom na ponovni postupak.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog, broj i datum navedeni u uvodu, odbijena je žalba Transparency International Bosne i Hercegovine izjavljena protiv rješenja Federalnog ministarstva za pitanja boraca i invalida odbrambeno oslobodilačkog rata broj: UP-I-05-41-1967/14 od 08.04.2014. godine, kao neosnovana, kojim je odbijen zahtjev Transparency International Bosne i Hercegovine za ustupanje podataka, odnosno svih kopija ugovora o djelu koje je ovo Ministarstvo zaključilo u 2012. i 2013. godini.

Tužbom od 19.06.2014. godine tužitelj je pokrenuo upravni spor osporavajući rješenje tuženog od 12.05.2014. godine, jer smatra da javni organ u konkretnom slučaju nije razgraničio šta je informacija, a šta lični podatak, te je stavio odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH i ispred Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH. Nije sporno da se odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka uzimaju u obzir prilikom primjene Zakona o slobodi pristupa informacijama, ali se ne može zanemariti odredba Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH kojom je propisano da zakoni koji se usvoje nakon donošenja ovog Zakona, a čija svrha nije izmjena ili dopuna ovog Zakona, ni na koji način ne mogu ograničiti prava i obaveze utvrđene ovim Zakonom (član 25. stav 3.). Odbijajući dostavu traženih informacija uz pozivanje na cilj Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, tuženi organ je dokazao da u konkretnom slučaju uopšte nije uzeo u obzir odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH čiji su ciljevi: utvrđivanje da informacije pod kontrolom javnog organa predstavljaju značajno javno dobro i da javni pristup informacijama potiče veću transparentnost i odgovornost javnih organa, što je neophodno za demokratski proces, utvrđivanje da svako fizičko ili pravno lice ima pravo pristupa ovim informacijama u najvećoj mogućoj mjeri, u skladu sa javnim interesom, te da javni organi imaju odgovarajuću obavezu da saopšte te informacije i omogućavanje svakom fizičkom licu da zatraži izmjenu i stavi primjedbe na svoje lične informacije pod kontrolom javnog organa. Po pitanju navoda tuženog organa da „ugovori o djelu koje zaključuje ovo ministarstvo sadrže lične podatke kao što su: ime i prezime, JMBG, mjesto prebivališta, bankovni račun i dr.“, tužilac smatra da je isti u konkretnom slučaju mogao postupiti u smislu člana 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, a kojim je predviđeno da ako je dio traženih informacija utvrđen kao izuzetak (članovi 6., 7. i 8.), javni organ će izdvojiti takav dio i objaviti ostatak informacija, nego je u potpunosti odbio pristup informacijama. Od javnog organa tražene su informacije koje su u njegovom posjedu-kopije zaključenih ugovora o djelu u 2012. godini i 2013. godini. Tužilac je naveo da lični podaci koji se navode u ugovorima o djelu kao što su jmbg, broj tekućeg računa i adresa stanovanja nisu predmet njegovog interesovanja u konkretnom slučaju. Zakonom o slobodi pristupa

informacijama FBiH u članu 14. stav 3. tačka a) propisano je da ukoliko javni organ donese rješenje kojim odbija zahtjev za pristup informacijama u cijelosti ili djelimično, u rješenju između ostalog mora da navede zakonski osnov za status izuzeća informacije, uz navode članova ovog Zakona na koje se poziva, kao i sva materijalna pitanja koja su važna za odluku, što uključuje i uzimanje u obzir faktora javnog interesa. U konkretnom slučaju tuženi organ uopšte nije sproveo test javnog interesa u smislu člana 9. Zakona, te nije dokazao zašto je šteta da javnost bude upoznata sa kopijama ugovora o djelu koje je isti zaključivao tokom 2012. godine i 2013. godine. U donošenju odluke da li je objavljivanje informacija opravdano javnim interesom nadležni javni organ je u smislu člana 9. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, obavezan da razmotri okolnosti kao što su: svako nepoštovanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, zloupotrebu vlasti ili nemaru u obavljanju službene dužnosti, neovlašteno korištenje javnih fondova i dr. Tužilac smatra da je javni organ trebao da razmotri navedene okolnosti i odobri pristup traženim informacijama uz poštovanje člana 10. Zakona. Institut „Ispitivanja javnog interesa“ predstavlja svojevrsan garant podnosiocima zahtjeva za pristup informacijama da javni organ neće po automatizmu utvrđivati izuzetke, nego će od slučaja do slučaja, primjenjivati dvostruki kontrolni mehanizam. Zbog svega navedenog, tužilac predlaže da Kantonalni sud u Sarajevu, postupajući po ovoj tužbi, istu usvoji, poništi rješenje Federalnog ministarstva za pitanja boraca i invalida odbrambeno oslobodilačkog rata, broj: UP-I-05-41-1967/14 od 12.05.2014. godine i naloži da se tužiocu omogući slobodan pristup traženim informacijama.

Tuženi je u odgovoru na tužbu, istakao da se dana 04.04.2014. godine Transparency International Bosne i Hercegovine obratio ovom ministarstvu sa zahtjevom za dostavu kopija svih ugovora o djelu koje je ovo ministarstvo zaključilo u 2012. i 2013. godini. Razmatrajući zahtjev tužitelja, te uzimajući u obzir sve pozitivne propise ovo ministarstvo je rješenjem broj: UP-I-05-41-1967/14 od 08.04.2014. godine odbilo zahtjev tužitelja za ustupanjem traženih kopija navedenih ugovora, a shodno članu 5. i 17. stav 4. Zakona o zaštiti ličnih podataka. Prema članu 5. Zakona o zaštiti ličnih podataka propisano je da kontrolor može obrađivati podatke uz saglasnost nosioca podataka, te da ista mora biti data u pisanoj formi, mora je potpisati nosilac podataka, mora sadržavati ime kontrolora, svrhu i vremenski period na koji se daje saglasnost. Odredbom člana 17. stav 4. Zakona o zaštiti ličnih podataka propisano je da je zabranjeno davanje ličnih podataka na korištenje drugim korisnicima za čiju obradu, odnosno korištenje nisu ovlašteni prema odredbama člana 5. Zakona. Protiv rješenja tuženog broj: UP-I-05-41-1967/14 od 08.04.2014. godine tužitelj je izjavio žalbu federalnom ministru broj: 14-FOI (554) od 29.04.2014. godine. Postupajući po navedenoj žalbi rješenjem ovog ministarstva broj: UP-I-05-41-1967/14 od 12.05.2014. godine odbijena je žalba tužitelja kao neosnovana. Lični podaci u smislu Zakona o zaštiti ličnih podataka znače bilo kakvu informaciju koja se odnosi na fizičko lice na osnovu koje je utvrđen ili se može utvrditi identitet lica. Nosilac podataka je fizičko lice čiji se identitet može ustanoviti ili identificirati, neposredno ili posredno, naročito na osnovu jedinstvenog matičnog broja te jednog ili više faktora karakterističnih za fizički, fiziološki, mentalni, ekonomski, kulturni ili socijalni identitet. Ugovori o djelu koje zaključuje ovo ministarstvo sadrži lične podatke kao što su: ime, prezime, JMBG, mjesto prebivališta, bankovni račun i druge lične podatke. Obradivanje ličnih podataka bez saglasnosti nosioca podataka iz člana 5. stav 1. Zakona o zaštiti ličnih podataka povlači kaznene odredbe za kontrolora iz člana 49. Zakona (novčane kazne u iznosu od 10.000 do 100.000 KM). Navodi tužitelja da tuždilac postupajući po zahtjevu tužitelja nije razgraničio šta je informacija, a šta lični podatak su u potpunosti neosnovani. Tužitelj se u konkretnom slučaju nije obratio sa zahtjevom za dostavu informacija vezano za ugovore o djelu zaključene u ovom ministarstvu već direktno sa zahtjevom za dostavu kopija svih ugovora zaključenih u 2013. i 2014. godini koji sadrži lične podatke. Upravo iz navedenih razloga neosnovani su i navodi iz tužbe da je tuženi u konkretnom slučaju mogao postupiti u smislu člana 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, a kojim je predviđeno da ako je dio traženih informacija utvrđen kao izuzetak, javni organ će izdvojiti takav dio i objaviti ostatak informacija obzirom da je fizički nemoguće dostaviti kopije zaključenih ugovora, a pri tome izdvojiti lične podatke nosioca podataka sa istih. Iz naprijed navedenih razloga predloženo je da sud tužbu kao neosnovanu odbije u cijelosti.

Zakonitost osporenog rješenja sud je cijenio u granicama zahtjeva iz tužbe u smislu člana 34. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“ broj 9/05) i donio odluku kao u izreci iz slijedećih razloga:

Tužba je osnovana.

Prema razlozima osporenog rješenja tuženi je istakao da je cilj Zakona o zaštiti ličnih podataka utvrđen u članu 1. jeste da se svim licima na teritoriji Bosne i Hercegovine bez obzira na njihovo državljanstvo ili prebivalište, osigura zaštita ljudskih prava i osnovnih sloboda, a naročito pravo na tajnost u pogledu obrade ličnih podataka koji se na njih odnose. Prema članu 5. Zakona o zaštiti ličnih podataka propisano je da kontrolor može obrađivati podatke uz saglasnost nosioca podataka, te da ista mora biti data u pisanoj formi, mora je potpisati nosilac podataka, mora sadržavati ime kontrolora, svrhu i vremenski period na koji se daje saglasnost. Odredbom člana 17. stav 4. Zakona o zaštiti ličnih podataka propisano je da je zabranjeno davanje ličnih podataka na korištenje drugim korisnicima za čiju obradu, odnosno korištenje nisu ovlašteni prema odredbama člana 5. Zakona. Obradivanje ličnih podataka bez saglasnosti nosioca podataka iz člana 5. stav 1. Zakona o zaštiti ličnih podataka povlači kaznene odredbe za kontrolora iz člana 49. Zakona (novčane kazne u iznosu od 10.000 do 100.000 KM). Shodno naprijed navedenom, ocijenjeno je da su neosnovani navodi iz žalbe, te se žalba žalitelja odbija kao neosnovana u skladu sa članom 237. Zakona o upravnom postupku.

Sud cijeni da osporeno i prvostepeno rješenje nisu doneseni na osnovu potpuno i pravilno utvrđenog stanja uz pravilnu primjenu procesnog i materijalnog prava.

Prema članu 18. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, upravni spor se pokreće tužbom, s tim što je u stavu 2. navedenog člana regulisano da se tužba podnosi u roku od 30 dana od dana dostavljanja akta stranci koja podnosi tužbu.

Naime, odredbama člana 7. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj: 2/98 i 48/99), propisano je da se u postupku mora utvrditi pravo stanje stvari i u tom cilju moraju se utvrditi sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog rješenja.

U konkretnoj pravnoj stvari u upravnom spisu se ne nalazi dostavnica o prijemu osporenog rješenja od strane tužitelja (uz odgovor na tužbu su dostavljeni prilozi iz kojih je vidljivo da se u spisu tuženog ne nalazi dostavnica o prijemu osporenog rješenja od strane tužitelja), to sud cijeni da pomenuti nedostaci, predstavljaju nedostatke zbog kojeg sud nije u mogućnosti ispitati blagovremenost podnošenja tužbe što predstavlja povredu citirane odredbe člana 7. Zakona o upravnom postupku, a ujedno i bitnu povredu odredaba tog zakona.

Stoga je sud donio presudu kao u izreci na osnovu člana 36. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima, u vezi sa članom 28. stav 4. Zakona.

U ponovnom postupku, tuženi će uzimajući u obzir naprijed navedeno, pravilno utvrditi činjenično stanje, tako što će prije svega tačno utvrditi kada je tužitelju dostavljeno osporeno rješenje tuženog, nakon čega će tuženi moći, cijeneći navode žalbe, pristupiti rješavanju u drugostepenom postupku te vodeći računa o pravilima upravnog postupka shodno Zakonu o upravnom postupku, donijeti pravilnu i zakonitu odluku za koju će dati određene razloge, uz primjenu odgovarajućih odredaba materijalnog prava.

Sudija
Danijela Miković

POUKA: Protiv ove presude žalba se ne može izjaviti.